

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018 - 3265

Doknr.
581172

Dato
28-06-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 6. juni 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 481 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Rosenkrantz-Theil (S).

Spørgsmål nr. 481:

"Ministeren bedes redgøre nærmere for afvigelser blandt kommunerne, der efter ministerens opfattelse er værd at bemærke i opgørelsen i bilag 1 til ministerens svar på spørgsmål 411 (SOU alm. del) "Foranstaltninger efter serviceloven blandt børn og unge, hvor der er foretaget en underretning, opdelt efter kommune, 2015 og 2016" og give sin vurdering af årsagen til afvigelserne, bl.a. forskel på antal iværksatte foranstaltninger foretaget af kommuner med lige mange underretninger. Spørgsmålet stilles på baggrund af åbent samråd om underretninger om børn afholdt den 31. maj 2018 (besvarelse af samrådsspørgsmål N)."

Svar:

Jeg mener ikke, at opgørelsen i omtalte bilag 1 giver anledning til særlige bemærkninger, eftersom antallet af underretninger og foranstaltninger efter serviceloven ikke meningsfuldt kan sammenholdes, jf. også min besvarelse af SOU alm. del spørgsmål nr. 410 og 411.

En underretning er en henvendelse til en relevant myndighed, der indeholder en bekymring om et barns eller en ungs trivsel eller udvikling. En underretning er imidlertid ikke ensbetydende med, at barnet eller den unge har behov for støtte. Det er kommunens ansvar at vurdere, om den konkrete underretning giver anledning til at iværksætte akutte foranstaltninger eller foretage en børnefaglig undersøgelse af barnets eller den unges forhold. Man kan derfor ikke ud fra statistikkerne konkludere, hvor mange børn og unge, der har et støttebehov, eller om børn og unge i en konkret kommune får den rette indsats.

Dertil kan der være forskellige årsager til variation i antal underretninger på tværs af kommuner. Hvis en kommune har mange underretninger, kan det være et udtryk for, at kommunen har et stort antal udsatte børn, men det kan også afspejle, at kommunen har massivt fokus på den tidlige opsporing, og at fagpersoner i kommunen derfor underretter mere. På samme måde kan få underretninger være et udtryk for, at der ikke underrettes nok, men det kan også skyldes, at der fx er et effektivt tværfagligt samarbejde i kommunen, som betyder, at sager om udsatte børn tilgår socialforvalt-

ningen på anden vis end via underretninger. Det er altså ikke i sig selv hverken positivt eller negativt, hvis en kommune har mange eller få underretninger.

Når man sammenligner antallet af underretninger og foranstaltninger på tværs af kommuner, skal man derfor være opmærksom på, at kommunerne har organiseret sig forskelligt, og at kommunerne kan have forskellige underretningspraksisser.

Dertil kommer, at der er forskel på, hvor mange frivillige foranstaltninger kommunerne indberetter til Danmarks Statistik. Derudover er der foranstaltninger, som ikke kommer med i statistikken, fordi kommunerne også har mulighed for at iværksætte støtte til børn og unge med hjemmel i fx dagtilbudsloven eller folkeskoleloven, jf. også min besvarelse af SOU alm. del spørgsmål nr. 410 og 411.

Underretningsstatistikken og statistikken for forebyggende foranstaltninger er nyttige redskaber til at følge den generelle udvikling i kommunerne, men de kan ikke bruges som redskaber til at kontrollere, hvorvidt en kommune har foretaget det fornødne i en konkret sag, jf. også min besvarelse af SOU alm. del spørgsmål nr. 412.

Underretningsstatistikken kan bruges som et redskab for kommunerne til lokalt at vurdere underretningsmønstret i egen kommune, fx via sammenligninger med nabokommunen eller mellem faggrupper. Dermed kan underretningsstatistikken give kommunerne anledning til at overveje, om der er behov for at ændre på fx organisering eller procedurer i forhold til underretninger i den enkelte kommune. Det kan eksempelvis være i forhold til indsatsen for at oplyse fagpersoner i bl.a. skole- og daginstitutionstilbud om den skærpede underretningspligt. Det kan også være, at der er behov for mere information til fagpersoner om tidlige tegn på bekymrende adfærd hos børn og unge som led i den forebyggende og opsporende indsats i kommunen.

Med venlig hilsen

Mai Mercado

Bilag 1: Svar af 14. maj 2018 på SOU alm. del spørgsmål 410.

Bilag 2: Svar af 14. maj 2018 på SOU alm. del spørgsmål 411.

Bilag 3: Svar af 14. maj 2018 på SOU alm. del spørgsmål 412.